

opkrævet, og af den Grund mener Udvalget, at det vilde være hensigtsmæssigt at foretage denne Sag til extraordinair Behandling.

Formanden: Udvalgets Betænkning i den først omtalte Sag er omdeelt paa de Herrens Pladser; Betænkningen, som angaaer den sidstnævnte Sag, vil blive omdeelt i Løbet af Mødet. Det er jo ganske klart, at det vil være umuligt at fremme disse 2 Sager inden Ugangen af Aaret, hvis ikke en extraordinair Behandling vedtages, navnlig, naar man tager Hensyn til, at Thingene rimeligviis vilde standse med deres Møder Dagen eller nogle Dage før de forestaaende Helligdage, hvorefter der kun vil være omtrent 10 Dage tilbage, hvori begge Thingene skulde tilendebringe Behandlingen af disse 2 Sager. For at dette kan skee, vil det altsaa være nødvendigt, at man allerede imorgen maa tage begge disse Sager til 1ste Behandling, paa Mandag til 2den, paa Tirsdag til 3die; derefter maatte de saa betimeligt tilfjilles det andet Things Formand, at de endnu samme Dag, om Tirsdagen, kunde komme til Anmeldelse og fremdeles Onsdag, Torisdag og Fredag ligeledes underkastes en extraordinair Behandling i det andet Thing. Det er jo vist, at det vil medføre en ikke ubetydelig Ulempe, hvis disse 2de Sager ikke finde deres Afgjørelse inden Aarets Udgang; thi i saa Tilfælde maatte, hvad den ene Sag angaaer, Opkrævelsen af den 50 pCt. forhøiede Accise standses, ligesom med Hensyn til den anden Sag de Vedkommende, hvem Begunstigelsen for den directe Handel efter den nuværende Lov maatte tilkomme, maatte være uberettigede til at nyde saadan Begunstigelse fra 1ste Januar 1852 og indtil Loven kom ud. Jeg har ogsaa Grund til ikke at paatvile, at der i det andet Thing vil blive vedtagen en lignende Fremgangsmaade, som jeg forudsætter, at Thinget her vil gaae ind paa; thi, uden at en saadan Fremgangsmaade vedtages af begge Thing, vil jo, som sagt, intet af disse Lovudkast kunne fremmes inden den nævnte Tid. Jeg skal derfor sætte begge Lovforslag paa Dagsordenen til 1ste Behandling imorgen, og vil jeg da sætte under Thingsets Afgjørelse, hvorvidt disse Sager skulle undergives

en extraordinair Behandling, navnlig en saadan, som jeg har tilladt mig at nævne.

Vi gaae derefter over til Dagsordenen. Den første Sag paa samme er Forslag til Lov angaaende en Forandring i § 9 af Loven af 11te Marts 1851 om Toldvæsenets Lønning. Det er til anden Behandling*), Sagen foretages. Intet Endringsforslag er fremkommet til denne Behandling. Den ærede Finantsminister har Ordet.

Finantsministeren: Fra den 4de Landstingsmand for 1ste Kred (Blekingberg) fremkom der en Bemærkning under Sagens første Behandling, som jeg dengang ikke kunde svare paa, fordi jeg kom forside tilstede og altsaa kun kjendte den af min Sidemand's Referat. Jeg tillader mig i denne Anledning idag at gjøre opmærksom paa, at dette Lovforslag ikke er fremkommet efter Initiativ fra Regjeringen, og forsaavidt forekommer det mig altsaa, at det maa betragtes fra en noget anden Side. Regjeringen har heller ikke ved Sagens Behandling i Folkethinget erkjendt det som nogen Nødvendighed, at der foregik en Forandring i den paagjældende Lov; det vil fremgaae af Forhandlingerne, at Regjeringen meget mere har betragtet det, hvormed her handles, som et Tillæg af sær Naade til Loven af 11te Marts d. A., end som Noget, der kunde udledes som en Nødvendighed af almindelige legislatoriske Hensyn. Regjeringen finder fremdeles, at den ikke kunde eller burde tage Initiativet i denne Sag, fordi der ikke vilde forekomme Regjeringen dertil at foreligge tilstrækkelige Grunde. Men dermed lader det sig meget vel forene, at Regjeringen, naar der, naaget de fremkomne Dplysninger, findes at være skellig Grund til — og Statskassen evner det — af Naade at yde de Personer, som ere trængende dertil, en yderligere Understøttelse end den, der under tilbørlige Hensyn til samtlige Forhold, som der ved fra det almindelige legislatoriske Standpunkt burde komme i Betragtning, oprindeligt blev dem bevilget ved Loven af 11te Marts d. A., ikke modsætter sig, hvad der i den Hen-

*) Første Behandling af Sagen findes i Landstingstidenden Sp. 691—692.